

u snu u kojem se autor, a svaki se i čitatelj može zamisliti na tom mjestu, nalazi u autobusu koji vozi između raja i pakla. Na tom putovanju promišljaju se i miješaju vječna pitanja o postojanju raja i pakla, kao i njihovoj međusobnoj povezanosti i ovisnosti. Mogu li postojati jedan bez drugoga, pita se autor.

S druge strane, kroz djelo se prožima slika o svijetu u kojem se živi i radi. I zato je poruka ove knjige da upravo mi, koji se smatramo vjericima, ne predstavljamo, kako kaže jedna izreka „najboljeg odvjetnika kada se radi o vlastitim greškama, niti najboljeg suca kada se radi o greškama drugih“ ili kako je zapisano u Bibliji “Što gledaš trun u oku brata svojega, a brvna u oku svome ne opažaš? Ili kako možeš reći bratu svomu: ‘*De da ti izvadim trun iz oka, a eto brvna u oku tvom? Licemjere, izvadi najprije brvno iz oka svoga pa ćeš onda dobro vidjeti izvaditi trun iz oka bratova!*’” (Mt 7,3–5).

Vlastita samopravednost, taština, pa i samozavaravanje, mogu biti razlogom propuštanja stvarne svrhe i smisla života i izgovorom zbog posljedica svakodnevnih, možda naizgled, sitnih i nebitnih odluka.

Zato Lewis poručuje: „*No o stanju nakon smrti možemo samo više ili manje maštovito pretpostavljati; ono nije čak ni nagađanje ni špekulacija o onome što nas tamo možda doista čeka. Posljednje što bih želio jest potaknuti kod čitatelja znatiželju o pojedinostima zagrobnog života.*“

Autor ne nudi gotova rješenja. On ovom knjigom pokazuje kako pakao zamišlja kao mjesto gdje su pojedinci završili zbog svojih djela, ali i sugerira kako svatko ima mogućnost spasiti se od toga i ipak stići u raj.

On potiče na razmišljanja o moralnim porukama jedne priče koja je, kao što navodi, puka fantazija. Zato svijet u kojem se živi predstavlja put koji se sastoji od raskrižja na kojem se moraju donositi odluke. U tim trenucima sve više se dolazi do procesa udaljavanja, a ne približavanja među ljudima.

Lewis je uspio svojim slikama i opisivanjem potaknuti čitatelja na znatiželju o zagrobnom životu, iako mu je to bila posljednja namjera postići s tom knjigom. Zato preporučamo ovu knjigu koja može podsjetiti na neke teme koje su, pod pritiskom modernog vremena, potisnute.

Robert Bogešić

Jure Dohnal

Operacija bez anestezije

Osijek, IZVORI, 2012.

Anestezija (od grčkih riječi *an estos* - figurativno, „bez osjećaja“ ili „izvan osjećaja“) predstavlja medicinsku metodu anestezilogije koja, uz primjenu anestetika i drugih medikamenata u organizmu osobe dovodi do “isključenja boli” i “me-

dikamentima izazvanog sna". To se primjenjuje kod operativnih zahvata, drugih metoda dijagnostike i liječenja vrlo složenih stanja vezanih za pojam "intenzivnog liječenja". Nekada su se operacije izvodile bez anestezije. Ima li toga i danas?

Upravo Jure Dohnal u svojoj knjizi pokazuje kako je to moguće. Rođen u Bohuminu (Češka) 1963. godine u ateističkoj obitelji. Nakon odslužene vojske počeo je raditi kao stolar i bio je član Evangeličke crkve u Pragu. Nakon što je vodio kućne grupe i bio pastor za mlade, 1989. godine izabran je u crkveni presbiterij te je nešto kasnije postao pastor u mjesnoj crkvi. Dolaskom u Hrvatsku kao misionar, sudjelovao je zajedno sa suprugom Katarinom u osnivanju crkve u Rovinju. U lipnju 1997. godine rukopoložen je za pastora Evandeoske pentekostne crkve u Rovinju.

Knjiga *Operacija bez anestezije* sastoji se, uz uvod i epilog, od pet poglavlja. Prvo poglavlje nosi naslov *Što je predanje*, drugo poglavlje *Predanje i odnos s Crkvom*, treće poglavlje *Predanje u braku*, četvrto poglavlje *Predanje i naš odnos s Isusom Kristom* i peto poglavlje *Svrha našeg življenja*.

Kao što se ističe u samim naslovima, jedna od ključnih riječi ove knjige je predanje. Autor svojim tekstovima potvrđuje kako je on sam prolazio i još uvijek prolazi kroz razna iskustva, koja su često bolna. Time potvrđuje da ono što piše nije samo teorija nego je i životna praksa.

Dohnal u ovoj knjizi stavlja naglasak na potpuno predanje Bogu i navješćivanje Radosne vijesti svijetu u kojem se živi. Čitajući ovu knjigu čita se vlastiti život.

U poglavlju *Što je predanje*, autor ističe, između ostalog, kako je križ najveći dokaz predanja Isusa Krista Bogu te kako su prava predanja poslušnost i služenje. Kroz primjere biblijskih likova Jakova, Ezava i Labana dovodi nas do ključnog pitanja koje se odnosi na čitatelja, a to je gdje se mi nalazimo te ukazuje na činjenicu kako se ono što se sije u životu i žanje.

Poglavljje *Predanje i odnos s Crkvom* slijed je u predanju Bogu, jer prihvaćanjem i predanjem glavi - Bogu, kršćani prihvaćaju i predaju se i tijelu - crkvi. Autor ističe kako je čovjek društveno biće i kroz primjer Isusovog pranja nogu učenicima ukazuje na promjenu koju je napravio Bog jer je time postao sluga svom stvorenju i postao rob u svojoj ljubavi.

U trećem poglavlju *Predanje u braku* Dohnal je posebno pisao o ženinom, a posebno o muškarčevom predanju. Čitajući te tekstove čitatelja prati pitanje na koji način će iskustvo predanja utjecati na međusobne odnose između muškarca i žene.

Prolazeći kroz tekstove autor ističe, između ostalog, kako buđenjem ljubavi prije nego što ona bude to htjela, dolazi do dugotrajnog mamurluka.

U poglavlju *Predanje i naš odnos s Isusom Kristom* Dohnal postavlja taj odnos na nekoliko razina, kao što su: Isus je naš Gospodar, mi smo njegovi robovi; Isus

je naš Spasitelj; Isus je naš Brat, a mi smo njegova braća i sestre; Isus je naš Prijatelj i Isus je naš Zaručnik, a mi smo njegova zaručnica.

Autor posebno ističe kako smatra da ako neka od tih razina odnosa s Bogom nedostaje, naš duhovni život nije uravnotežen niti je postojan.

Završnim, petim, poglavljem *Svrha našeg življenja* autor upućuje poruku kako bi život svakog kršćanina trebao biti priprema za brak s Isusom Kristom, a zemaljska svrha odnosa s Bogom su zaruke s Njim.

Ova knjiga zaslužuje pažnju i nešto više od toga. Zaslužuje našu misao i primjenu te misli u životu. Dohnal je svojim životom ispisao ovu knjigu i pokazao kako vjera može biti djelatna, kako se misao primjenjuje u životu. Na tebi je, čitaocē, red.

Robert Bogešić